

Dopis od preláta (prosinec 2014)

Rozjímání o druhém příchodu Krista je pro křesťany zdrojem naděje. Prosinec je měsíc, ve kterém se připravujeme na oslavu jeho prvního příchodu na zem.

09.12.2014

Nejdražší, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Začínáme nový liturgický rok, ve kterém očekáváme tolik Božích milostí, pokračování těch, které nám

daroval v uplynulých měsících – a vždycky! Sté výročí narození dona Álvara a jeho blahořečení hluboce poznamenalo tento rok 2014, který se chýlí k závěru. Zvětšujme každý den svoji touhu být velmi věrní cestě, která vede ke štěstí, a také svoji snahu o každodenní obrácení, abychom se ztotožnili víc s Ježíšem Kristem. Jak příhodná je to chvíle, abychom opakovali často a s hlubokým přesvědčením ona slova: *Děkuji, promiň, pomáhej mi víc.* Rozhojněme v nejbližších týdnech svá děkování a zároveň se s větší důvěrou obracejme k Božímu milosrdenství a žádejme odpuštění hříchů svých a celého lidstva. Nepřestávejme vyprošovat ochranu nebes pro Církev, pro tuto *částičku* Církve, kterou je Dílo, pro každého z nás, pro celý svět.

V prvních týdnech adventu nás liturgie zve, abychom uvažovali o Kristově příchodu na konci časů.

Svatý Pavel ve zhuštěném souhrnu vyjmenovává poslední skutečnosti, které nastanou při slavném příchodu Pána. *Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí vládu všech mocných knížat, mocností a sil. (...). A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem*¹.

Rozjímání o této pravdě naší víry nás naplní nadějí, silou a útěchou, právě když zakoušíme omezenost svojí současné lidské existence, od nemoci a smrti až k protivenstvím pozemského putování nebo osobním ubohostem nás i všech mužů a žen. Nebudou chybět ani zdánlivá

vítězství zla na této zemi – jenom zdánlivá! –, která nás nemohou zbavit odvahy, pokud jsme pevně zakotveni v teologální naději. Bůh, který je spravedlivý a milosrdný, nezapomíná na svoje děti, ani když odměny a tresty odkládá.

Před několika týdny jsme v hodině četby my kněží četli slova svatého Augustina. Komentuje tuto pravdu naší víry a píše: «Copak nemá Pán přijít později, až propuknou v pláč všechny národy země? Poprvé přišel v osobě svých ohlašovatelů a naplnil celý okruh země. Nekladme odpor jeho prvnímu příchodu, a nebudeme se bát toho druhého»². Rada svatého biskupa z Hippo zůstává stále aktuální. Křesťané «si mají posloužit tímto světem a ne sloužit tomuto světu. Co to znamená? Že ti, kteří vlastní, mají žít, jako by nevlastnili, podle apoštolových slov (...). Ten, kdo je svobodný od starostí, bezpečně očekává příchod svého Pána.

Opravdu, co je to za lásku ke Kristu u toho, kdo se obává jeho příchodu? Nestydíme se, bratři? Milujeme ho, a přesto se bojíme jeho příchodu.

Skutečně jej milujeme? Nebude tomu spíš tak, že milujeme své hříchy? Nenávidíme hřích a milujeme toho, který má přijít hřích trestat. On přijde, ať chceme nebo ne; to, že teď nepřichází, neznamená, že by neměl přijít později. Přijde a nevíme, kdy to bude. Ale jestli nás zastihne připravené, nijak nám tato neznalost nevadí» ³.

Kristův návrat nemá působit strach nebo obavy pro muže či ženu víry. Naopak, má jim být pobídkou, aby konali dobré skutky, obvykle aniž by upoutávali pozornost. Stačí být a chovat se jako křesťané, neustále, abychom spolupracovali s ním na rozšiřování jeho království, které teď roste skrytým způsobem až do chvíle, kdy se odhalí ve své plnosti na konci

časů. Často nám to připomínal sv. Josemaría. ***Máme tedy před sebou velký úkol. Nestačí zůstat pasivní, protože Pán nám řekl:***

Hospodařte..., dokud se nevrátím (Lk 19, 13). Zatímco čekáme, až se Pán vrátí (...) nemůžeme stát se založenýma rukama. Rozšiřování Božího království není jen oficiálním úkolem těch členů církve, kteří zastupují Krista, protože od něho dostali zvláštní posvěcení. Vos autem estis Corpus Christi (1 Kor 12, 27), vy jste Kristovo Tělo, říká apoštol Pavel s konkrétním příkazem pracovat až do konce⁴.

Možná nás napadne myšlenka, že máme málo talentů, nepatrné kvality nebo že úloha, kterou plníme, je jednotvárná, s malým dopadem na záležitosti duší a světa; úvaha, kterou vyjádřil náš Otec, když se nacházel v úkrytu na jednom diplomatickém sídle během španělského

náboženského pronásledování.
Zbaven možnosti svobodně
vykonávat kněžskou službu,
omezený – jak říkal – na téměř
naprostou vnější nečinnost, ve
společnosti malé skupinky věřících
Díla, burcoval je těmito slovy: ***Můj
život je teď tak monotónní! Jak
dosáhnu toho, aby dary od Boha
přinesly ovoce uprostřed tohoto
nuceného odpočinku, v této
temnotě, v níž se nacházím?
Nezapomínejte, že můžete být jako
vulkány pokryté sněhem, u kterých
s okolním chladem kontrastuje ten
žár, který spaluje jejich útroby.
Navenek tě opravdu může
pokrývat led monotónnosti,
temnoty; zvnějšku budeš vypadat
spoutaný. Ale uvnitř tě nepřestane
spalovat oheň, neunavíš se
vynahrazováním nedostatku
vnější činnosti nanejvýš intenzivní
činností vnitřní. Při myšlence na
mne a na všechny naše bratry, jak
plodnou se stane ta naše***

nečinnost! Z naší zdánlivě tolik ubohé práce povstane, v průběhu staletí, ohromná stavba ⁵.

Připomínal nám to též papež František před několika dny: **právě životem v lásce a podáváním křesťanského svědectví v každodenních starostech jsme povoláni stát se svatými. A každý za těch okolností a v tom životním stavu, ve kterém se nachází. (...)** Doma, na ulici, v práci, v církvi, v dané chvíli a v tvém životním stavu se otevírá cesta ke svatosti. Nenechte se odradit od této cesty. Bůh nám dává milost. Pán žádá jenom jedno: abychom byli ve společenství s ním a ve službě bratřím ⁶.

Moje dcery a synové, také my vyvodme osobní důsledky z této skutečnosti. Z nemocniční postele, v domácích pracích našeho domova, uprostřed té nejvíc vysilující práce, v

tichu laboratoře nebo pole, na jakémkoli místě, s duchem Opus Dei, jestliže toto vše spojujeme s naším Pánem, aktivně tak spolupracujeme na rozšiřování jeho království na zemi a připravujeme jeho slavný příchod, který nás naplní štěstím.

V posledních měsících jsem vám často připomínal, že v nebi máme už veliký zástup blažených z Díla, kteří přebývají ve slávě. Se všemi jsme úzce spojeni skrze společenství svatých. Oni a ony dodávají sílu naší slabosti, přidávají k našim prosbám svůj hlas, pomáhají nám tolika způsoby. Papež Benedikt XVI. připomínal něco, co známe ze Zjevení: «O Kristově konečném příchodu (...) nám bylo řečeno, že nepřijde pouze on sám, ale spolu se všemi svými svatými» ⁷.

Jaká radost při myšlence, že uprostřed toho množství svatých, kteří doprovázejí Krista v nebi a

spolu s ním sestoupí ve slavném průvodu, se nachází tolik žen a mužů, s kterými jsme se stýkali na zemi! Díky Božímu milosrdenství tam budeme i každá a každý z nás, jestliže jsme věrní svému povolání. «Tak každý svatý, který vstupuje do dějin – pokračoval Benedikt XVI. – představuje už malý díl Kristova návratu, jeho nového vstoupení do času, které nám ukazuje obraz nového režimu a dává nám jistotu o jeho přítomnosti. Ježíš Kristus nepatří do minulosti a není ohrazen dalekou budoucností, o jejíž příchod možná ani nemáme odvahu žádat. On přichází s velikým zástupem svatých. Společně se svými svatými nám už soustavně přichází vstříc, vstříc našemu dnešku»⁸.

Advent nás také připravuje, abychom duchovně přijali Ježíše Krista o Vánocích, kdy si připomínáme jeho tělesné zrození. K tomu nás vybízí liturgie zvláště počínaje 17.

prosincem. Stále se nám nabízí čas setkat se s Ježíšem, který často přichází do naší duše, především v každodenním svatém přijímání a duchovně také při mnoha dalších chvílích. K tomuto setkání dochází velmi speciálně v duchovním ovzduší adventu, které nabývá na síle, jak se Vánoce blíží.

Papež František nás zve k úvaze o Ježíšově narození, **slavnosti důvěry a naděje přemáhající nejistotu a škarohlídství. Naše naděje má důvod: Bůh je s námi a stále nám důvěřuje! Zamyslete se nad tím: Bůh je s námi, Bůh nám neustále důvěřuje. (...) Přichází, aby přebýval s lidmi; vybírá si zemi za svůj příbytek, aby byl spolu s člověkem a ocitl se tam, kde člověk prožívá svoje dny radosti i bolesti. Země už proto není jenom „slzavým údolím“, nýbrž místem, kde Bůh rozbil svůj stan, je místem**

setkání Boha s člověkem a solidarity Boha s lidmi ⁹.

Tato liturgická doba, kterou jsme právě začali, tak jak nás připravuje na Vánoce, nás staví před tajemství vtělení Božího Syna, před onen *dobrotivý záměr* ¹⁰, se kterým Bůh Otec touží nás přitáhnout k sobě, ke svému Synu, skrze Ducha svatého, abychom došli do plného společenství radosti a pokoje s ním. Oddalme od sebe pesimismus, pokud se někdy dostaví při pohledu na to, jak se někdy zdá, že zlo vítězí nad dobrem, a to jak uvnitř nás samotných tak ve společnosti. «Advent nás opět vybízí, abychom uprostřed tolika těžkostí obnovili jistotu toho, že Bůh je přítomný. On vešel do světa, když se stal člověkem jako my, aby naplnil svůj plán lásky. A Bůh si přeje, abychom se také my stali ve světě znamením jeho působení. Prostřednictvím naší víry, naší naděje, naší lásky touží on vždy

znovu vstupovat do světa a v naší noci chce nechat vždy znovu zazářit svému světlu» ¹¹.

Kristův slavný příchod učiní přítrž všem nespravedlnostem a hříchům, ale mějme vážně na paměti, že už teď nás Pán svolává proto, abychom mu pomáhali předávat ostatním duším ovoce vykoupení. Milióny lidí, aniž to vědí, vyhlížíjí zjevení Božích dětí ¹²: tvoje, moje, tolika mužů a žen dobré vůle. Svými skutky a svými slovy jim máme ukázat, že ten svět, v kterém se nacházíme, není se všemi svými problémy a rozpory jen nějakým nehostinným místem, do něhož jsme byli *vrženi* nějakým neosobním a slepým osudem, ale že je místem radostného setkání s Bohem, který je Milosrdenství, který poslal svého Syna na svět a který provází Církev skrze stále aktuální přítomnost Ducha svatého.

Ve dnech, které se blíží, obyvatelé téměř všech zemí si přejí pokoj a štěstí. Opět se ujměme onoho zpěvu, který zněl při prvních Vánocích: *sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má (Bůh) zalíbení* ¹³. Tehdy jej zpívali andělé, nyní je to na nás křesťanech zpívat jej svým dobrým příkladem a svými slovy milosrdenství a odpuštění, svým soustavným apoštolátem.

Prosme Boha, aby násilí bylo přemoženo silou lásky ve všech rádech bytí. Aby ta přání dobra a lásky, která si lidé v těchto dnech vyměňují, skutečně pronikla do všech prostředí všedního života. To je prosba, kterou vysíláme k nebi a obracíme se při tom na mateřské prostřednictví přesvaté Panny Marie a také se utíkáme k přímluvě svatého Josefa, svatého Josemaríi a všech svatých. Je všechny a vás všechny prosím, abyste se připojili k mojí neustálé modlitbě za Církev a

papeže, za Dílo a každého jeho věřícího a spolupracovníka na celém světě.

Toužím se s vámi podělit o tu radost, když jsem v katedrále v Moskvě sloužil slavnou mši svatou ke cti blahoslaveného Álvara del Portillo. Další to projev vděčnosti Nejsvětější Trojici, který se přidal k tolika děkovným mším, které se konaly ve městech pěti kontinentů.

Chci zakončit tím, že vás povzbudím, ať si vychutnáte ono *Christus natus est nobis* vánoční liturgie: Kristus se narodil *pro* nás. Jak nás Bůh miluje, že chce, abychom žili neustále v něm! Proste Svatou rodinu za moje úmysly.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. prosince 2014.

1 1 Kor 15, 22-28.

2 Sv. Augustin, *Výklady žalmů*, 95, 14-15 (CCL 39, 1351-1353).

3 *Tamtéž*.

4 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 121.

5 Sv. Josemaría, Poznámky z jednoho rozjímání, 6-VII-1937 („Crecer para adentro“, s. 189).

6 Papež František, Promluva při generální audienci, 19-XI-2014.

7 Benedikt XVI., Promluva, 21-XII-2007.

8 *Tamtéž*.

9 Papež František, Promluva při generální audienci, 18-XII-2013.

10 Srov. Ef 1, 9.

11 Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 5-XII-2012.

12 Srv. Řím 8, 19.

13 Lk 2, 14.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-prosinec-2014/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2014/)
(08.08.2025)